

Selinas historie (navnet er opdigtet, historien autentisk)

Jeg er født og opvokset i Aserbadjan. Min eksmand er fra det aserbajdsjanske område i Iran. Vi taler samme sprog og mødtes i mit hjemland året før vi blev gift i 1993. Han var blevet vildt forelsket i mig efter meget kort tid.

Vores forhold var helt fra starten fuldstændig under hans kontrol, dominans og magt.

Han blev ved med at sige, at han ikke ville finde sig i ægteskab "på dansk". Han forventede, at jeg adlød ham i alt og det gjorde jeg. Han var meget vred, hvis jeg trodsede ham i noget.

Vi flytter til København i 1995 og jeg får min mor på besøg. På det tidspunkt er jeg gravid med min datter.

Vi lever meget sparsommeligt og jeg bliver skældt ud for de mindste ting. Jeg er hjemme 24 timer i døgnet, og har ikke kontakt til nogen. Jeg er nødt til at afvise alle dem, jeg kender fordi min ex ikke synes om dem.

Jeg er på kontanthjælp, men alle penge går til ham.

Jeg passer min datter, indtil hun er 2 år. Jeg er meget deprimeret, ensom og hele tiden bange for at gøre noget forkert og blive straffet for det.

Min ex er meget glad for vores datter og bruger meget tid sammen med hende.

Han vil hellere være hjemme og ikke gå på arbejde.

Han er uddannet maskintekniker, men har aldrig haft et job. Han er på dagpenge hele tiden.

Jeg er den, der gør alt hjemme, også med at aflevere og hente vores datter. Efter at vi fik børn ville han hele tiden være hjemme. Men det var mig, der klarede det praktiske med at hente/bringe børn og husarbejde. Han lavede kun det, han havde lyst til.

Jeg har aldrig haft mine egne penge helt frem til jeg startede bioanalytiker uddannelsen i 2000.

Altid måtte jeg spørge om penge til alt. Børnecheck, boligsikring, kontanthjælp, alt var i hans hænder.

Han har et voldsomt temperament og tåler ikke at blive kritiseret.

Vi skændes meget og han slår mig, hvis jeg ikke adlyder. En aften løber jeg væk fra ham og ned til politiet på Bellahøj. Han indhenter mig på cyklen, stopper mig og siger undskyld og at han elsker mig, og at han ikke kan leve uden mig.

Jeg lader mig overtale og vender hjem.

Vores skænderier fortsætter og da jeg opdager, at jeg er gravid, overvejer jeg abort. Men vi vælger at beholde barnet.

Han vil ikke høre tale om skilsmisse, selvom vi har det meget dårligt. Han tænker meget på sig selv og sin egen situation og tvinger mig til at tale hans sag i kommunen.

Min ex. er presset til at finde job, men han gider ikke og melder sig syg. Han fortæller om sine traumer på indvandrerrådgivningen. De få jobs, han har haft, holdt ikke længe. Han gav altid "de andre" skylden.

Så vil han have førtidspension på baggrund af diagnosticeret PTSD. Han accepterer, at vi bliver skilt og i 2000 får han lejlighed og flytter ud. Han får afslag på førtidspension og skal i aktivering.

Han insisterer på at tage uddannelse som pædagog, selvom der står i hans diagnose, at han ikke sover om natten, har mareridt, flashbacks, og at han ikke kan koncentrere sig.

Han har altid været god til at besnakke forskellige sagsbehandlere og socialrådgivere til at acceptere hans krav. Han virker sympatisk udadtil og alle vil hjælpe ham!

Han får bevilget revalidering og det samme gør jeg.

Vi starter på vores uddannelser og jeg bor alene med begge børn. Han kommer, når det passer ham.

Og det er ham, der bestemmer i vores hjem. Han hjælper aldrig med at hente og aflevere børn eller andet. Mit dankort er hos ham hele tiden, så han hæver alle de ydelser, jeg får, straks efter at de er sat ind på min konto.

Jeg husker de år som et levende mareridt. Helt alene, uden kontakt til nogen, i konstant angst og hele tiden presset til at gøre ting for ham, som var i modstrid med min natur.

Det viste sig, at han ikke kunne klare uddannelsen. Der var mange skriftlige opgaver, som jeg blev tvunget til at skrive for ham. Jeg havde meget lidt tid til at klare mine egne studier, kombineret med børnepasning, husarbejde m.m.

Efter 2 år i konstant mareridt og vold, åbnede jeg mig over for en mor i børnehaven og viste hende mine blå mærker. Hun græd sammen med mig og jeg var bange for ham og sagde til denne mor, at hun ikke måtte sige det til nogen.

Men jeg fik så meget styrke og støtte i at kunne dele det med en anden person, at dagen efter, da jeg fik et slag i hovedet, fordi jeg ikke havde købt noget han ønskede, gik jeg direkte til politiet.

Det var aften, sidst i december 2002. Politiet sendte mig på skadestuen. Mine blå mærker var et par dage gamle og slaget i hovedet var ikke tilstrækkelig voldsomt til at politiet ville sigte ham. De var meget irriterede og troede ikke på mig. De sagde, at jeg måtte have lavet mærkerne selv.

På det tidspunkt var han flyttet hjem til vores bopæl. Det gjorde ikke den store forskel for mig, for jeg var i hans magt ligegyldigt, hvor hans adresse var.

Jeg turde ikke vende hjem, hvor jeg vidste han var med børnene. Jeg bad politiet tage hjem til os og hente børnene, så vi kunne komme på krisecenter. Han blev voldsomt forskrækket og begyndte at græde, da politiet kom, sagde at han elskede mig og politiet fik et godt indtryk af ham.

Han sagde, jeg skulle komme hjem og politiet tilskyndede mig til at tale med ham i telefonen. Jeg nægtede og græd og var bange, fordi jeg vidste at det var skuespil og at jeg ville komme til at betale for det. Det ender med, at han insisterer på, at jeg kommer hjem til børnene og han forlader lejligheden.

Jeg vender hjem til børnene og er alene med dem, men kort tid efter kommer han og vil ind. Han banker og plager og siger undskyld og vil snakke. Jeg lukker ham ikke ind og ringer til politiet. De fjerner ham og jeg ser ham igen dagen efter. Han ringer først og græder i telefonen og hele tiden siger han "for børnenes skyld" og jeg accepterer, at han kommer og ser børnene. Han kommer og er et helt andet menneske og jeg tilgiver ham.

Efter det slår han mig ikke, selvom vi tit er uenige og skændes. Hans vold bliver mere psykisk og langsomt mister jeg mit mod og bliver deprimeret.

Jeg prøver på et tidspunkt at henvende mig til kommunen, men jeg kommer ikke længere end til skranken og der siger de til mig, meget koldt, at jeg skal gå til statsforvaltningen.

Jeg bider alt i mig og fortsætter mit liv. Jeg nærmer mig afslutningen på min uddannelse og til trods for at han saboterer på alle måder, består jeg og bliver færdig som bioanalytiker.

Jeg skriver også hans afsluttende opgave, og jeg hader ham mere og mere. Jeg tænker på at læse videre, men det gider han ikke høre om. Jeg skal arbejde, siger han, og lover at vi vil være så lykkelige, når vi begge to arbejder og vores liv bliver normalt.

Da min søn er omkring 2½ år gammel, får han diagnosen infantil autist. Chokket og smerten bringer os tættere sammen, men min eksmand kan ikke acceptere diagnosen og er rasende på alt og alle. Han begynder at træne vores søn, søger litteratur på nettet og på biblioteket. Jeg læser det og

forklarer ham det og han forsøger at ”gøre vores søn så normal som mulig”. Jeg kan se, at han gør hvad han kan for at hjælpe ham. Jeg glemmer og tilgiver alt hvad der er sket i de forløbne år og tænker på, at vi altid skal være sammen, så længe vores søn har brug for det. Min søn er så velfungerende ved skolestart, at hans børnehavepædagog er helt målløs, når de ser ham.

Fremskridtet er kolossalt.

Jeg er stolt og lykkelig og det er hans far også. Men succesen stiger ham til hovedet og han prøver at kontrollere og belære min søns støttepædagoger i skolen. En af støttepædagogerne bryder sammen. Det ender med at folk afviser ham, og jeg må på banen for at udglatte de ubehagelige ting.

Jeg har arbejdet siden 2005 og er meget glad for mit arbejde. Jeg bruger meget energi på at fastholde jobbet og ikke lade presset hjemmefra påvirke min indsats på arbejdet. Min arbejdsplads er glad for mig.

Samtidig går det dårligt for ham og hans job i fritidshjemmet, fordi personalet ikke kan klare hans tyranni og arrogance og han stopper. Han melder sig syg, men jeg presser på for at han skal finde et andet job og hjælper ham med at søge. Det næste job holder kun i 3 dage. Han beder om at blive fyret og han melder sig syg igen og får hjælp fra sin A-kasse.

I skrivende stund er han stadig sygemeldt og det nærmer sig 3 år eller mere, hvor han har gået hjemme og styret vores liv.

Han begynder at blive umulig og meget værre end før og begynder at bagtale mig til børnene. Han er meget misundelig over, at jeg har job og en god løn. Han arbejder ihærdigt på at få børnene på sin side ved en skilsmisse. Han er klar over, at jeg vil skilles og han truer mig fra det. Jeg bliver lige så vred og svarer ham tilbage og siger, at jeg vil gå til politiet og at han ikke kan forhindre mig i at blive skilt. Han svarer, at han vil få hævn over mig, uanset hvor jeg er.

Livet bliver umuligt for mig. Jeg arbejder på fuld tid og har ekstra vagter. Desuden skal jeg klare alt derhjemme og bliver svinet til foran børnene. Han beskylder mig for at forsømme børnene. Han kræver penge for at passe børnene og siger, at jeg skal droppe arbejdet og være hos mine børn, hvis jeg vil kalde mig mor.

Det bliver værre og værre. Han er ødelagt af ventetiden på sin førtidspension og er bange for at han ikke vil få den.

Børnene bliver presset til at lave de aktiviteter, han synes er de bedste. Alt som koster penge er bandlyst (biograf, Tivoli, Bakken). Jeg begynder selv at tage børnene ud og bruger mine penge på dem. Han reagerer meget voldsomt, anklager børnene for at være forrædere, for at sælge sig selv til mig for penge. Han fortæller igen og igen, at han har ofret sit liv for børnene og derfor kan han ikke arbejde nu.

Han siger også, at det er derfor, jeg arbejder og har det godt med mine kolleger, fordi jeg er ligeglad med ham og hans situation. Han siger, at jeg har suget kraften ud af ham.

Min datter tager mit parti og bliver skældt ud og kaldt forræder. Min søn får igen og igen fortalt, at hans mor er ligeglad med ham, for ellers ville hun blive hjemme med ham og lære ham ting som far gjorde.

Jeg kan efterhånden ikke mere og søger separation.

Han siger, at han vil flytte væk fra os og aldrig mere have kontakt til børnene, fordi når de ikke er under hans magt, så er de ikke hans børn mere. Det bliver sagt hver eneste dag. Et par gange truer

han mig med at slå både mig og børnene og sig selv ihjel. En dag, hvor vi er i Fields og spise noget mad på 3. sal sidder jeg og taler med min datter om, at jeg godt kunne tænke mig at læse videre. Han siger til mig, hvordan jeg tror det ville se ud, når han kaster mig ud over gelænderet på 3. sal. Hvordan jeg vil være splattet ud.

I den periode beroliger jeg ham og børnene så godt jeg kan og lover ikke at tage børnene fra ham.

Han gør livet så surt for mig, som han kan. Efter at jeg søgte separation i august 2008, siger han, at han ikke flytter ud, og at det er mig og børnene som skal flytte.

Men samtidig siger han også, at han ikke vil skilles nu, at vi skal finde ud af det. Vi skændes meget, fordi han presser mig meget hele tiden til at gå op på min søns skole og kræve støtte og kontrollere om hans lærere gør nok for ham.

Han laver intet husligt, men kræver at jeg skal gøre det hele. Når jeg beder børnene om at rydde op og lægge deres beskidte tøj til vask, siger han, at de ikke skal røre en finger. Det er en mors opgave.

Han presser på for at jeg skal finde en anden lejlighed hver gang vi skændes. Jeg taler med børnene alene og de siger, at de vil bo med mig.

Jeg køber i al hemmelighed en lejlighed, fordi jeg ved, at hvis han får det at vide, vil han forpurre det. Jeg fortæller ham det 4 uger før overtagelse af lejlighed. Han går i chok og siger, at min datter er en forræder, fordi hun har vidst det i lang tid.

Han presser og truer mig til, at jeg ikke skal flytte. Hans største frygt er, at han skal betale huslejen alene. Han plager mig om at lade børnene bo hos ham, så han kan få boligsikring. Jeg må til gengæld være hjemme hos dem hele tiden. Han vil udskyde vores endelige skilsmisse til efter hans situation bliver afklaret (førtidspension). Uanset hvor meget jeg presser, kan jeg ikke flytte ud med børnene.

Min nødtvungne aftale med ham var, at børnene skal bo hos ham midlertidigt. At selvom jeg skal overnatte på min nye adresse, skal jeg leve som vi altid har gjort, dvs. vi skal være fælles om alt. Det var meningen det skulle være midlertidigt, indtil han fik afklaring på hans sag i kommunen.

Jeg kræver til gengæld hjælp til at indrette min lejlighed, så den kan være klar til at børnene flytter ind. Han nøler med at hjælpe og vil ikke have at børnene er hos mig. En nat hvor de overnatter hos mig, ringer han kl. 3 om natten og kræver at de vender hjem til ham. Jeg siger til ham, at han ikke kan forlange at børn, der ligger og sover, skal hives ud af deres senge på det tidspunkt.

I den periode insisterer han på, at jeg kommer hjem til dem fra tidlig morgen til sen aften, og jeg gør det, for at kunne være sammen med mine børn hele tiden.

I starten af maj (09) får jeg at vide, at min far vil komme fra Aserbadjan for at besøge os. Min far vidste, at jeg havde købt en lejlighed til mig selv og at vi var ved at gå fra hinanden, men jeg fortalte, at vi gør det i fred og enighed, så vi kan bevare kontakten og samarbejde om børnene.

Min eksmand er af en anden mening. Han vil hverken give lov til at børnene er hos mig, mens min far er på besøg eller acceptere at min far bor hos ham og børnene, hvor jeg jo var hele tiden.

Jeg er desperat og bange for hans reaktion, men kan ikke forhindre min fars ankomst uden at det gør ham alvorligt bekymret for mig.

Jeg presser min eksmand til at acceptere min far. Og en dag kommer han med et ”tilbud”. Jeg skal skrive under på skilsmissepapirerne, hvor der står, at han får bopælsretten. Jeg vil ikke, men han

truer med, at jeg ikke vil få fred og min far og jeg skal ikke føle os trygge i min lejlighed, for han skal nok tage livet af os begge.

Jeg skriver under og min far ankommer. Vi var alle hos ham og børnene. Efter min fars afrejse 1 måneds tid efter, vil jeg have afklaring på vores skilsmisse.

Jeg bemærker igen, at han bagtaler mig til børnene, kalder mig en dårlig mor, at jeg er ligeglad med børnene og deres behov (som selvfølgelig matchede hans behov), at jeg vil ødelægge hans liv med min skilsmisse og tage børnene fra ham. Han kræver at børnene vælger ham. Som sædvanlig hævder han, at han har ødelagt sit liv for deres skyld, at hvis det ikke var for dem, var han for lang tid flyttet og fået et dejligt som f.eks. hans ven i Thailand.

Børnene blev kaldt forrædere, når de talte bare lidt godt om mig. Flere gange sagde han, at jeg havde snydt og narret ham, for nu stod han i den ulykkelige situation uden job og presset.

Børnene var kede af vores skænderier og tit gik jeg hjem til mig selv for at undgå det og for at de ikke skulle lide under det.

Den 15. juli tog jeg beslutning om at søge bopælsretten i Statsforvaltningen. Fra den dag kunne jeg ikke få adgang til mine børn.

Jeg blev opsøgt af ham på min adresse og truet på livet. Børnene var med og tryglede med tårer i øjnene om ikke at ødelægge fars liv og ikke fjerne bopælsretten, for så vil far miste sin boligsikring og derefter lejligheden. Jeg står fast og siger at vi må aftale samvær. Det vil min eks ikke og i det hele taget vil han ikke tale med mig overhovedet fra den dag.

Al kommunikation foregår gennem min datter, som er meget ked af det og bange for hvad der vil ske.

Jeg forsøger at overtale børnene til at mødes med mig. Men de er helt i fars magt. Han er desperat og i panik, fordi han frygter at hans førtidspensionssag vil falde til jorden og han bliver tvunget i aktivering eller lignende.

Da en medarbejder fra Statsforvaltningen den 24.07.09 ringer og taler med os hver for sig, siger han, at der ikke er nogen sag, at jeg overdriver, at jeg bare kan tage børnene, at han ikke vil komme til Statsforvaltningen til møderne osv.

Jeg oplyser, at jeg bliver nægtet samvær med mine børn og beder om at sagen bliver fremskyndet. Den 30. juli går jeg til Børneteamet på Socialcentret Bispebjerg. Jeg klager over, at jeg ingen kontakt kan få med mine børn. At de siger, at de kun vil se mig, hvis jeg trækker sagen tilbage.

Jeg melder også min eks for trusler på livet, men politiet siger, at der ikke er nok til en sigtelse, men at jeg bare kan ringe, hvis det sker igen.

Jeg ringer til Socialcentret og beder dem om at gribe ind i vores sag, fordi jeg ikke kan få børnene at se.

Mine børn og min eks møder den 20. august og taler med sagsbehandleren. Min eks har fuldstændig charmeret (på sin psykopatiske måde) sagsbehandleren og overbevist denne om, at jeg er en dårlig mor og i øvrigt, at han er indstillet på at børnene har samvær med mig, men at de ikke selv har lyst til det, at de føler sig presset af mig og jeg truer dem med retten.

Selvom jeg er chokeret over, at sagsbehandleren tror på disse ting, prøver jeg at komme til at tale med hende. Det har jeg ikke mulighed for. Hun henviser til, at hun ikke ser tegn på mistriivsel hos børnene, så det er op til Statsforvaltningen at løse det her.

Hun går med til at indhente udtalelser fra skolen, men vil ikke bevilge en undersøgelse ved børnepsykolog.

Jeg deler min frustration med skolen og børnenes klasselærere. Min datter er dygtig i skolen og har altid været det. Lærerne opfatter hende som pligtopfyldende og engageret. Jeg kender min datter så godt, så jeg ved at hun skjuler det godt. Min søn, som er 10 år, kan dog ikke helt holde masken og viser tegn på at være tvunget til at sige bestemte ting om sin mor. Bl.a. at hans mor er ond, hun vil tage fars lejlighed og hun vil fjerne os fra far, hun ødelægger fars liv og han hader mor.

Jeg kan stadig ikke få samvær med mine børn, selvom jeg henvender mig til forskellige steder og søger hjælp i Børn og Unge Rådgivningen. Jeg prøver at fremskynde mødet i Statsforvaltningen. Desværre går der ca. 12 uger, før jeg kommer til det første møde i Statsforvaltningen den 29.09.09. På det tidspunkt har jeg ikke haft samvær med mine børn i 2½ måned.

Ved mødet i Statsforvaltningen fortalte min eks, at han gentagne gange havde bedt børnene om at besøge mig og at de ville og at de ikke kunne tvinges.

Sagen vil komme for retten, og jeg bad Statsforvaltningen om midlertidig bopæl, så jeg kunne få noget samvær. Min eks er meget rolig og selvsikker, afviser at skrive under på aftalt samvær, uanset at jeg vil acceptere hvad som helst, bare lidt tid om ugen sammen med børnene.

Når jeg prøver at tale med min datter, siger hun de ting, som hendes far instruerer hende i. At jeg skal lytte til hendes ønske om at droppe sagen. At hun aldrig vil svigte sin far og at hun ved, at hun selv bestemmer, hvor hun vil bo. Jeg kan ikke "nå" hende og tale med hende, som jeg tidligere har kunnet. Jeg føler, at jeg taler med en marionetdukke. Min søn har slet ikke styr på, hvad der foregår og siger, at hvis jeg bare dropper sagen, så vil alt blive godt igen. Nogle gange siger han, at han elsker og savner mig og andre gange, at han ikke vil se mig og at jeg er ond.

Statsforvaltningen vil høre børnene den 05.10.2009 og derefter tage stilling til om de kan lave en ordning omkring mit samvær.

Det er mit sidste håb, men det er ikke stort. Man skal virkelig kunne se om bag de ord, mine børn siger, ord som deres far putter i deres mund mens han har dem konstant i sin fulde magt.

Min eks siger, at han vil ødelægge børnene sådan, at jeg ikke vil kunne holde ud at have dem, hvis retten giver dem til mig!

Jeg er nået til en grad af afmagt, at jeg helt har mistet troen på de sociale myndigheder i København. Forundret over hvor let det er for en øvet psykopat at føre fagfolk bag lyset.

Hvorfor er der ingen, der kan gribe ind over for ham og løsne hans greb om børnene, som også er mine børn, som jeg ikke har været sammen med i 2½ måned?

Hvorfor er der ingen fagfolk, som vil anstrenge sig lidt mere og undersøge sagen til bunds, til trods for at jeg har fremlagt sagen for mindst 5 sagsbehandlere indtil nu?

Hvem har skabt disse regler, som tillader at en psykisk syg voldelig far kan holde to børn væk fra deres mor i 2½ måned eller mere? Oven i købet holde dem væk fra en mor, som er stabil, kærlig, har fast arbejde og er velintegreret i det danske samfund?

Selina, København den 6.10.2009